

Meditatie voor RMU Contact

Ds. André van der Graaf (Waardenburg)

‘Verwondering’

O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde (Psalm 8: 2 en 10)!

Als ik de toon van deze psalm 8 met één woord zou moeten typeren, dan zou het woordje ‘verwondering’ het meest voor de hand liggen. ‘Verwondering’ over (en dus niet ‘bewondering’ voor!) de ereplaats van de mens. Je kunt natuurlijk met de verzen 6 tot en met 9 aan de haal gaan en alleen maar hoog opgeven van de plaats en de mogelijkheden van de mens in deze werkelijkheid, maar dan wordt deze psalm geen recht gedaan. Dan wordt de toonhoogte van de verwondering in ieder geval niet bereikt. En loop je het risico deze psalm te misbruiken en je schuldig te maken aan de oudste zonde, die van de hoogmoed.

Jazeker, wij mensen zijn geroepen tot een belangrijke taak, een Goddelijk beroep. God ‘beroept’ ons om op onze eigen plaats in de samenleving, Zijn zaakwaarnemer te zijn. In ons doen en laten, spreken en zwijgen de Zaak van de Heere in het oog te houden, de Naam van de Heere eer aan te doen: ‘Gij doet hem heersen over de werken van Uw handen; Gij hebt alles onder zijn voeten gezet.’ Maar pas op! Juist als je zo’n grote eer te deel valt, moet je op je hoede zijn. Wie immers hooggeplaatst wordt, kan zomaar heel diep vallen. De geschiedenis van de mensheid vanaf Genesis 3 spreekt wat dat betreft boekdelen; de zonde van de hoogmoed zit ons in het bloed.

Psalm 8 moet daarom tot de basisuitrusting behoren van een ieder die door de genade van Christus weer ernst is gaan maken met die Goddelijke roep om Zijn zaakwaarnemer te zijn. De dichter van de psalm gaat ons namelijk voor in ‘verwondering’. En echte Bijbelse verwondering begint met het besef hoe de verhoudingen ook al weer liggen. Wie God is (vers 1 tot 4): heerlijk en machtig, vol glorie en majesteit. En wie, oog in oog met deze God, de mens ook al weer is: klein, nietig, een pietepouterig wezentje op een naar verhouding petieterige wereld. Ja, inderdaad: ‘wat is de mens dat U aan hem denkt, en de zoon van de mensen, dat U hem bezoekt!?’ Wat een wonder dat Hij de mens ondanks diens hoogmoed en diepe val, toch ziet, aan hem denkt, in Christus opzoekt. Wat een genade dat Hij deze mens inschakelt en Zijn zaakwaarnemer laat zijn en blijven in deze wereld.

Pas wanneer wij in verbondenheid aan Jezus Christus ons weer zo hebben leren verwonderen, kunnen wij door de kracht van de Geest op een juiste manier invulling geven aan ons Goddelijk beroep; op de plek waar wij mogen leven en werken, Zijn Naam hooghouden. Het begint altijd weer met de verwondering. Kijk omhoog, kijk altijd eerst omhoog! ‘Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde!’